

LAKÓTÁRS MACABRE

Villámláskor látszik, tépi-csavarja a fergeteg az ázó fákat. Hatalmas nyelvvel nyalogatja a sőtétség a világot. Dörög, felrázza talán a holtakat is, és esik, és ázik a vétkes föld, akárha negyven napja. Vendéget várok. Az összes ajtó, ablak mindenféle résein vékonyan fűtyül a huzat, ideoda imbolygatja a gyertya lángját. Lenge sztriptíz a kanóc kormozott oszlopa körül. Most karcú lábát emeli, aztán a tomporon a sor, formás, dűti, hátha odatűznék abba a tüzes bugyiba egyik bankót, lehetőleg erősvulutát. Nem lehet, vendéget várok. A szomszéd nem bírja a vihart. Baj lehet az idegeivel, mást sem szokott bírni. Különben állítólag művész, most is orgonál, mint ha Addams familyt, hogy majd leszakad az emelet, de nem hívják ki a rendőrséget. Vagy hívták, de az nem jön. Vihar van. Dörgés, kimegy a biztosíték, eddig is gyertyáztam, templomi csend. Vendéget várok. Valahonnan egy varjat csap az ablakomnak a vész, még babrál a tollain. Éjfél. Kopogtatnak.

Ajtómban azonnal meghűl a vér, hitvány fenyo-deszka, becsületes tölgy nem ijedezne össze-vissza. Kopogtatnak. A gyertyaláng egyből szűz kislány, a kanóc mögé bújik, bajokat sejt. Elindulok az ajtó felé, biztosan a vendégem, esetleg a leendő lakótársam. Kinyitom, kaszája nyele újabb kopogtatásra lendülne, majdnem a homlokomon érvényesül a szándék, de még időben abbamarad az amúgy csöppet sem ideges mozdulat. Csuklya, kasza, ahogy a nagykönyvben írva található. Lábtörlő, bejön, szerszámát a fogásra passzintja, ahhoz képest elővigyázatos. Bár kissé mindenképpen extravagáns, megbízható és csendes, pontos fickónak tűnik. Azt mondja, továbbképzés miatt van a városban. Megállapodunk az árban, szerződést írunk. Dehogy vérrel, egyszerű golyóstollal. Másnap délre be is költözött.

Mi az, hogy nem lehet neki dínós fogkeféje. Akciósan vette, meg különben is szereti az állatokat, harr-harr, T-rex. Mosolyog és kipirul. De hát a kasza meg a csuklya. Erre ő, hogy hát az csak esőkabát, ramaty idő volt a tegnapi. Meg hogy munkából jött éppen, valami fa dőlt a vonatsínekre, kisiklott a gyors, amiatt késett. Csak munkából nem szokott késni. És jól lehord, hogy bedőlök az olcsó jelmezeknek, de ha egyszer neki az a munkaruhája. Dínós fogkefe marad, és én kereshetem a madzag másik végét, ha ez nekem nem tetszik. A papucsát nem is mondom. Szóval fityeg rajta egy bojt.

Amúgy kicsit sápadt ez az én új lakótársam, művészlélek lehet ő is, de attól szerencsére nem kell tartanom, hogy reggel a klotyóban találok hónaljig szaroson meg felvágott erekkel. Az valahogy nem fér össze a jellemével.

Orgonista szomszédom újabban csendben van. Pár napja megszólított a postaládáknál, vagy inkább csak magában beszélt, hogy a kukkintónál állt, és látta, hogy maga a, hatásszünet, szét-nézett, figyel-e valaki, hogy maga a halál járt a lépcsőházban, csuklyával, kaszával. És őt kereste. Egy műanyag keresztet mutatott aztán, egy margarinosdoboz fedeléből vághatta ki, telítetlen zsírsavak, D-vitamin, hogy ő felkészült. Ő nem fél. Amúgy fizeti a számlákat, és rendesen jár órák-ra. Kaszáját olyankor nem viszi magával, ott meredezik az a fogason. Adtam neki valami rendes dzsekit a csuklya helyett, nehogy a rohamrendőrök hóbörögjenek, hogy valami drogos fasiszta mászkál az egyetemen. Egyszer aztán azzal állít haza, hogy mekkora barmok a tanárai. Éjfél, bankár, kuvikhang, amaz a véres aranyát ásná el, s hogy ő az útkereszten hét ördög társaságában álldogálna. Ki hallott ilyet, nem kell őneki álldogálni. Ha meló van, ő is ott van, elvégzi, és kész. Na majd derékon kapja ő azt a bolond tanárt.

Másik eset, amikor összeveszett a lépcsőházfelelőssel, hogy ő nem személy, csak megszemélyesítés, nem fog fűtést fizetni valami félreértett retorika miatt. Szerencsétlen asszony teljesen kivörösödött, hogy a szomszédok panaszkodnak, hogy hozzám ketten járnak, mégis csak egy személy van bejegyezve, és idegesen csapkodott. Kedves lakótársam meg szívrohammal fenyegette. Sikerült lecsitítanom mind a kettőt, és végül fizettünk.

Néha napokig kimarad. Olyankor a hírekben figyelem, van madárinfluenza keleten, lövöldöző középiskolás nyugaton, élelmiszer-adalékok nálunk. Ronda egy meló, de legalább sok utazással jár, világot lát közben az ember, a költségeket meg téríti az intézet. Mikor hazajön, órákig zuhanyzik és sikálja magát. Előjön a fürdőből, rám néz, ugyan hagyjam már a papucsát, na és ha bojtos, ő így szereti. Különben megviselheti a munkája, nem nagyon beszél róla. Sokat

sakkozunk viszont a beálló csendekben. Mindig ő nyer. Mikor nem figyel oda, pölö mert zubogni kezd a teavíz, próbálok csinálni is, csereberélni egy-egy bábut, erre ő, hogy az ügy nem személyes, de hát hiába próbálok kijátszani, meg átverni, meg felesleges csinálni, úgyis minden játszma az övé. Szereti viszont, ha tisztességes játékkal izzasztják meg. A vaklármákat ellenben utálja. Mióta van az a kütyü, a defibrillátor, azóta keserűbbek a mindennapjai. Ott rostokol a műtőben, a szívgörbe kiegyenesedik, sípol, most képzeljem el, már lendítené a szerszámot, erre adrenalininjekció, beütik kétszázon, mindenki mosolyog, őt meg kitessékeli a műtőből, egyébként sem steril a pengéje, szóval legyen szíves. Hozzátartozó? Nem? Akkor pláne.

Nem dohányzik: árt az egészségnek.

Egyszer magammal vittem szülinapozni. Éjfél magasságában két virtuosus legényke összeszóvalkozott, hogy melyiküké a nagyobb. A társaság körbeállott, azok meg bicskára mentek. A legény, akinek nagyobb, hallgatott. A másik legény, akinek még nagyobb, hallgatott.

A társaság hallgatott. Aztán a két bika, rugaszkodtak, egymásnak estek. Lakótársam nézte egy darabig a táncmakabrárt, hogy felszege vagy alszege modorban járják-e, aztán a földhöz csapta borospoharát, odament a legényekhez, és akkora két átszállót kevert le mindegyiknél, hogy a bicskák a földre hulltak. Felszedte az elvetélt gyilkokat, hogy ma ünnepelni jöttem, nem dolgozni. A bestia kölykeit még mámma. És ment a buli tovább.

Bücsúzokdni jön, vége a továbbképzésnek. Köszöni, hogy tanítottam gitározni, bár valljuk be, nem bizonyult nagy tehetségnek. Dínós fogkefe, elcsomagolja, bojtos papucs, elcsomagolja, angyalkás paplanhuzat, elcsomagolja. A kasza pengéjét újságba bugyolálja, magára kanyarítja csuklyás esőkabátját, kezét nyújt. Hogyan tovább, kérdem. Hát ő még felugrik az orgonistához egy üveg jóféle borral, igazán nem akarta megijeszteni, hátha megbékíti vele. Mindketten tudjuk, hogy a kérdés másra vonatkozott. Csendek. Nem személyes, mondja végül. Bólintok, hogy tudom. Széles mosoly, vigyázzak magamra, és te is, öregem. Majd még találkozunk.

